

Arrest

nr. 255 096 van 26 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. MASSOELS
Oude Diestsesteenweg 13
3010 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. MASSOELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 december 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 20 november 2015. Op 7 december 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 14 mei 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 10 december 2018 weigert de Raad de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21 oktober 2019 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 2 december 2019 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk

verzoek (volgend verzoek). De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Op 18 december 2019 dient de verzoekende partij een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 10 februari 2020 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken dit derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk omdat de verzoekende partij niet was komen opdagen voor haar interview op 24 januari 2020.

Op 14 oktober 2020 dient de verzoekende partij een vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 30 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pasjtoense afkomst te zijn en heel uw leven in het dorp Gomaran in het district Mohammad Agha in de provincie Logar te hebben gewoond. U ging twee of drie jaar naar school en kunt niet lezen of schrijven. Uw vader overleed ongeveer twaalf of veertien jaar geleden en uw moeder hertrouwde met de broer van uw vader, B.. B. gebruikte drugs, sloeg u en was werkzaam voor de taliban. Hij wilde dat u de taliban vervoegde en raakte u op een dag met een kogel omdat u de deur niet wilde openen, waarop uw oom Z. en uw moeder u het land uit stuurden.

In de maand mizan of agrab van het jaar 1394 (periode 23 september – 21 november 2015) verliet u Afghanistan. Na een reis van ongeveer anderhalve maand kwam u op 20 november 2015 aan in België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 7 december 2015 uit vrees zich te moeten aansluiten bij de taliban en uit vrees voor uw stiefvader. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende originele documenten neer: uw taskara, een verklaring van de dorpsoudsten en dorpelingen van Gomaran en de briefomslag waarin deze documenten u werden toegestuurd. U legde tevens een kopie neer van foto's van littekens van uw verwondingen.

Op 14 mei 2018 besliste het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 10 december 2018 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in beroep eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw beweerde profiel van ongeschoolde kleermaker, noch aan uw verklaringen omtrent uw onmiddellijke leefwereld, omtrent uw maatschappelijke kennis over de regio en omtrent uw geografische kennis. U ging niet in beroep tegen deze beslissing van de RVV.

Zonder het land te verlaten diende u op 21 oktober 2019 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 22 oktober 2019 werd u gearresteerd door de lokale politie omwille van een inbreuk op de drugswetgeving en in de gevangenis van Leuven-Hulp opgesloten. In het kader van uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u geboren bent in de stad Mardan in de provincie KPK in Pakistan en daar elke winter doorbracht. In de zomer verbleef u in het dorp Gomaran in Logar. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u er in een grondconflict bent verwickeld met uw neef H. die goede contacten heeft met de taliban. U legde geen bijkomende documenten neer.

Op 2 december 2019 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw eerste volgend verzoek omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die de beoordeling dat u geen zicht bood op uw werkelijke achtergrond kon wijzigen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 18 december 2019 diende u een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. Gezien u echter geen gevolg gaf aan uw oproeping op 24 januari 2020 door de DVZ binnen de vijftien dagen, werd u geacht afstand genomen te hebben van uw verzoek om internationale bescherming en verklaarde de DVZ uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op 10 februari 2020.

Op 14 oktober 2020 diende u een derde volgend verzoek om internationale bescherming in vanuit de gevangenis. In het kader hiervan verklaart u over stukken te beschikken om aan te tonen dat u in Pakistan geboren bent en er gewoond heeft: met name documenten die bewijzen dat u naar school ging in Pakistan en uw Pakistaanse vluchtelingenkaart. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de taliban of IS of door uw (stief)vader gerekruteerd te worden bij de taliban. In een rapportbriefje dat u schreef op 5 november 2020 verklaart u dat de documenten waarnaar u verwees zich in een tas bevonden in het huis waar u werd opgepakt door de politie en zijn meegenomen door de politie. In zijn schrijven van 9 november 2020 maakt uw advocaat melding van een bewijs dat u naar school ging in Pakistan, van uw Pakistaanse vluchtelingenkaart en van uw geboorteakte. Deze stukken werden door uw familie in Pakistan naar een in België verblijvende kennis van u opgestuurd. Uw advocaat geeft aan dat zodra uw vriend de desbetreffende stukken aan u heeft overgemaakt deze aan

de asielinstanties bezorgd zullen worden. U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw derde volgend verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Logar omdat uw verklaringen over uw leeftijd, uw scholing, uw profiel als kleermaker, uw onmiddellijke leefwereld, uw regio van herkomst en de landbouw- en talibanactiviteiten aldaar niet geloofwaardig waren. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw eerste volgende verzoek om internationale bescherming wijzigde u uw verblijfplaatsen en stelde u dat u geboren bent in Pakistan en enkel in de zomer naar Afghanistan ging. U liet echter na uw verklaringen aan de hand van stukken te staven en het CGVS oordeelde dat u uw wijziging slechts een blote bewering inhield die niet beschouwd kon worden als een nieuw element die uw kans op een internationaal beschermingsstatuut vergrootten. Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig derde volgend verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd ten opzichte van uw eerste volgend verzoek en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw vrees gedood te zullen worden door de taliban of IS, of door uw (stief)vader gerekruteerd te zullen worden bij de taliban (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling DVZ, 24.10.2020, vraag 5.1), de beschrijving van uw verblijfssituatie zoals uiteengezet in uw eerste volgend verzoek en de vermelding dat u over uw Pakistaanse vluchtelingenkaart en een Pakistaans schooldocument beschikt (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling DVZ, vraag 1.1, 2.5, 2.6, 3.1, 3.2 en 6), zonder deze evenwel neer te leggen. Het spreekt voor zich dat het CGVS zich niet kan uitspreken over stukken die niet neergelegd worden. Bijgevolg blijft de vaststelling van het CGVS in het kader van uw eerste volgend verzoek, met name dat uw verklaringen in Pakistan geboren te zijn en enkel de zomers in Afghanistan doorgebracht te hebben louter blote beweringen zijn die de vaststelling dat u geen zicht geeft op uw werkelijke achtergrond overeind.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikelen 57/6/2 *juncto* 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *"(al dan niet samengenomen met artikel 48/4 van die wet)"*.

De verzoekende partij stelt dat het CGVS onvoldoende onderzoek heeft gevoerd en *"kort door de bocht tot enige conclusies cfr. artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet [is] gekomen"* zonder alle relevante elementen te beoordelen. Zij citeert artikelen 57/6/2 en 48/6 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens stelt de verzoekende partij als volgt:

"21 Ten eerste zijn er nieuwe elementen of feiten aangevoerd die een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zouden kunnen) schragen, terwijl de bestreden beslissing deze bij motiveringschrijven dd. 9 november 2020 aangehaalde elementen in het geheel niet betreft. Deze elementen of feiten zijn nieuw, nu zij aantonen dat de situatie in de regio verslechtert is.

22 Ten tweede maakt(e) dit element of feit de kans aanzienlijk groter dat verzoeker voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt, met verwijzing naar het volgende middel (in die zin moeten deze middelen ook samengenomen worden).

23 Ten derde moet het CGVS 'in het andere geval' het verzoek ontvankelijk verklaren.

24 Zodat, deze drie elementen samengenomen, het CGVS onvoldoende onderzoek naar de door de raadsman van verzoeker aangehaalde landenrapporten en daarmee verband houdende subsidiaire beschermingsstatus heeft gevoerd, en de artikelen 57/6/2 jo. 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn, nu de beslissing enkel een ontvankelijkheidsbeslissing had kunnen zijn op basis van dit stramien."

2.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet *"(op zichzelf genomen)"*.

De verzoekende partij meent dat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en stelt dat het om een niet-overheidsactor, de taliban, gaat en dat de overheid onvoldoende bescherming kan bieden. Zij betoogt voorts dat zij niet onder één van de uitsluitingsgronden van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet valt en dat zij zich niet onder de bescherming van haar land *"(of dat nu Afghanistan dan wel Pakistan is)"* kan stellen. Zij vervolgt:

"Verzoeker loopt bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade, namelijk onmenselijke behandeling of bestraffing voor het vluchten naar het Westen in plaats van deel te willen uitmaken van de Taliban; en eventueel -mits hij in leven wordt gelaten- onmenselijke behandeling door in een rol als lid van Taliban (militant / militair) gedwongen te worden.

Verzoeker loopt evengoed gevaar door de algemene situatie in de regio, in de zin van §2, c) van hogervermeld geciteerde artikel.

Verzoeker verwijst naar randnummer 11 e.v. van huidig verzoekschrift,"

Verder voert zij aan dat een interne vlucht niet mogelijk was en evenmin zou baten. Zij stelt dat zij haar familie en haar land nooit zou hebben verlaten zonder gegronde reden om te geloven dat de taliban haar wou rekruteren.

2.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wijst erop dat haar vriendin hoogzwanger is. Zij verwijst naar de toegevoegde documenten ter staving van de zwangerschap en de relatie met haar vriendin. Zij wijst erop dat de verwerende partij op de hoogte was van deze zwangerschap en betoogt dat haar raadsman pas werd aangesteld na het indienen van onderhavig verzoek om internationale bescherming waardoor zij niet eerder contacten kon leggen voor bijvoorbeeld het aanbieden van een DNA-onderzoek. Zij betoogt verder als volgt:

“35 Bij een zulk jong kind zoals nog geboren te worden, hebben de moderne communicatiemiddelen weinig nut en het contact tussen ouder en kind is bijzonder persoonlijk in de jongste leeftijdsfasen. Een langdurige scheiding verbreekt de band tussen ouder en kind.

36 De vriendin van verzoekster is EU-burger en bezit de Slowaakse nationaliteit. Zij is woonachtig in België (adres op stukken geschreven om de kans op ongelukkige publicatie bij arrest te verkleinen).

37 De bestreden beslissing motiveert in het geheel niet omtrent de toepassing van artikel 8 EVRM en het gezinsleven en het hoger belang van het kind (zie in dit verband vaste rechtspraak van Uw Raad, o.m. RvV 19 februari 2016, nr. 162.443).”

2.4. In wat zich aandient als een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn).

De verzoekende partij verwijst naar de uiteenzetting van het feitenrelaas in haar verzoekschrift en het schrijven van haar raadsman van 9 november 2020 waaruit zij het volgende citeert:

“6. De geloofwaardigheid van cliënt

Zoals gezegd besliste het CGVS op 14 mei 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 10 december 2018 besliste de RvV in beroep eveneens tot zulke weigering, omdat er geen geloof werd gehecht aan het profiel van cliënt van ongeschoolde kleermaker, noch aan verklaringen omtrent zijn onmiddellijke leefwereld, omtrent zijn maatschappelijke kennis over de regio en omtrent zijn geografische kennis. Er kwam geen beroep (cassatie bij de RvS) tegen deze beslissing van de RvV. De gestrengheid van de RvV m.b.t. bv. de kennis van lokaal fruit verbaast.

Op 21 oktober 2019 diende cliënt een eerste volgende verzoek in. Op 22 oktober 2019 werd hij gearresteerd en voor de eerste maal in de gevangenis Leuven Hulp opgesloten. Bij het tweede (eerst volgende) verzoek verklaarde cliënt waarachtig geboren te zijn in de stad Mardan in Pakistan, en te vrezen voor o.m. neef H., verblijvende te Afghanistan.

In de tweede beslissing van het CGVS is duidelijk dat het cliënt kwalijk wordt genomen enige details te verzwijgen. Maar beeld u eens in: u moet in een ander land gaan vertellen dat u schrik hebt van uw familie, die lid is van de Taliban. Daarnaast zou er geen nieuw element zijn, dat is er op heden wel: de stukken die u nog zullen bereiken + de informatie uit landenrapporten m.b.t. de subsidiaire bescherming. M.b.t. het grondconflict meldt het CGVS in wezen dat het niet ingaat om deze informatie (‘onmogelijk tot een onderzoek van een eventuele vrees voor vervolging of risico op ernstige schade kan overgaan’) omdat het in het ongewisse verkeert m.b.t. de plaats waar en omstandigheden waarin cliënt verbleef voor zijn aankomst in België. Zijn reisweg zal cliënt zelf op persoonlijk onderhoud toelichten, voor het overige heb ik u de nodige informatie bij deze aangereikt.

Op generlei wijze is deze informatie inconsistent of ongeloofwaardig.”

De verzoekende partij betoogt verder dat de in het middel aangevoerde rechtsregels werden geschonden daar de motieven volgens haar niet (voldoende) draagkrachtig zijn en niet met de nodige zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2.5. In wat zich aandient als een vijfde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 57/6, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij citeert artikel 57/6, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en betoogt dat het aan de verwerende partij toekomt om aan te tonen dat zij de bestreden beslissing binnen de termijn van tien dagen heeft genomen.

2.6. In wat zich aandient als een zesde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij verwijst naar de uiteenzetting van het feitenrelaas in haar verzoekschrift en het schrijven van haar raadsman d.d. 9 november 2020 waar zij reeds door middel van landenrapporten heeft gewezen op het non-refoulementbeginsel en het “*réfugié sur place*”-aspect in samenlezing met het gevaar op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een repatriëring. Zij verwijst ook naar artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.7. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- e-mailverkeer van haar raadsman met het CGVS (stuk 2),
- de aanstelling van haar raadsman als pro deo-advocaat (stuk 3),
- het schrijven van haar raadsman d.d. 9 november 2020 (stuk 4),
- de datum van aanstelling van haar raadsman (stuk 5),
- een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken aan het CGVS inzake het non-refoulementbeginsel d.d. 23 november 2020 (stuk 6),
- haar attest van gevangenschap (stuk 7),
- documenten ter staving van haar relatie met haar vriendin en diens zwangerschap (stuk 8), en
- de vragenlijst die zij op 11 november 2020 in de gevangenis invulde (stuk 9).

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

4. De aanvullende nota

4.1. Op 24 december 2020 brengt de verzoekende partij een eerste aanvullende nota bij waaraan zij de volgende stukken toevoegt:

- twee e-mailberichten van de griffie van de Hulpgevangenis van Leuven,
- een attest van schoolverlating met vertaling,
- een geboorteakte,
- de ‘Proof of Registration’-kaarten (hierna: PoR-kaart) van haar en haar moeder,
- haar detentiefiche, en
- verzendingsbewijzen.

4.2. Op 27 april 2021 brengt de verzoekende partij een tweede aanvullende nota bij waaraan zij de volgende stukken toevoegt:

- de geboorteakte van haar dochter,
- foto's van haar dochter en diens moeder,
- een verklaring van haar vriendin, en
- e-mailverkeer tussen haar raadsman en de burgerlijke stand van de stad Leuven.

5. Beoordeling

5.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.2.1. De verzoekende partij diende op 7 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij voerde aan dat zij haar hele leven in het dorp Gomaran gelegen in het district Mohommad Agha van de Afghaanse provincie Logar heeft gewoond tot aan haar vertrek naar Europa en dat zij problemen kende met haar oom B. die na het overlijden van haar vader met haar moeder huwde en die werkzaam was voor de taliban. Op 14 mei 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 213 683 van 10 december 2018 bevestigde de Raad deze weigeringsbeslissing. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan het profiel, de herkomst en het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

Op 21 oktober 2019 diende de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij voerde aan dat zij in de Pakistaanse stad Mardan werd geboren, dat zij de wintermaanden in Pakistan doorbracht en de zomermaanden in het dorp Gomaran gelegen in het district Mohommad Agha van de Afghaanse provincie Logar en dat zij in Afghanistan in een grondconflict met haar neef H. is verwickeld die goede contacten heeft met de taliban. Op 2 december 2019 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) omdat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Op 18 december 2019 diende de verzoekende partij een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Aangezien zij niet binnen 15 dagen inging op de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken werd zij geacht afstand te doen van haar derde (volgend) verzoek om internationale bescherming en werd dit verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Op 14 oktober 2020 dient de verzoekende partij onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij stelt dat zij over documenten beschikt die haar verblijf in Pakistan kunnen staven. Zij voert aan dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gedood door de taliban of door IS

en dat zij door haar stiefvader zal worden gerekruteerd bij de taliban. In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet tot de niet-ontvankelijkheid van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming omdat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzien groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

5.2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen bijkomende documenten had voorgelegd, doch dat zij zowel door middel van haar verzoekschrift als door middel van haar beide aanvullende nota's wel degelijk bijkomende stukken voorlegt. De Raad onderzoekt deze bijkomende documenten in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en gaat na of zij al dan niet kunnen worden aangemerkt als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dienaangaande stelt de Raad het hierna volgende vast.

5.2.3. In zoverre de verzoekende partij in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming volhardt in de vluchtmotieven en verklaringen die zij ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette, dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 213 683 van 10 december 2018, dat met gezag van gewijsde is bekleed, oordeelde dat geen geloof kon worden gehecht aan het profiel, de herkomst en de vluchtmotieven van de verzoekende partij en dat zij evenmin aannemelijk maakte nood te hebben aan subsidiaire bescherming. Het in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming louter volharden in reeds ongeloofwaardig bevonden elementen volstaat allerminst teneinde de geloofwaardigheid van deze elementen alsnog te herstellen.

5.2.4. Waar de verzoekende partij ten tijde van haar tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming uiteenzette dat zij, in tegenstelling tot wat zij ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming beweerde, niet haar hele leven tot aan haar vertrek naar Europa in het dorp Gomaran gelegen in het district Mohommad Agha van de Afghaanse provincie Logar heeft gewoond maar dat zij in de Pakistaanse stad Mardan werd geboren en de wintermaanden in Pakistan doorbracht en de zomermaanden in Afghanistan, dient vastgesteld dat de commissaris-generaal op 2 december 2019 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) nam omdat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

In het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor waarvan zij meent dat ze haar geboorte en verblijf in Pakistan staven. Meer bepaald legt zij een Pakistaans attest van schoolverlating, haar geboorteakte en de PoR-kaarten van haar en van haar moeder voor (aanvullende nota van 24 december 2020, stukken 12-14).

Vooreerst dient vastgesteld dat de verzoekende partij louter kopieën van deze documenten voorlegt, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen. Tevens dient vastgesteld dat het attest van schoolverlating, de geboorteakte en de PoR-kaart van de verzoekende partij vermelden dat zij op 1 januari 1996 werd geboren, terwijl de verzoekende partij zelf steeds voorhield dat zij op 31 december 1998 werd geboren (administratief dossier, stuk 5, "vragenlijst (gevangenis)").

Verder dient vastgesteld dat de PoR-kaart van haar moeder geen foto bevat, in tegenstelling tot de PoR-kaart van de verzoekende partij. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat beide PoR-kaarten een foto van de houder zouden bevatten, *quod non*. De verzoekende partij legt tevens verzendingsbewijzen voor (aanvullende nota van 24 december 2020, stuk 16), doch hieruit blijkt dat post werd verstuurd vanuit Pakistan naar een andere persoon dan de verzoekende partij en dat de verzoekende partij in de gevangenis post heeft ontvangen. Op zich blijkt uit deze stukken niet dat de verzoekende partij daadwerkelijk de door haar voorgelegde documenten uit Pakistan heeft ontvangen via een vriend(in) in België, zoals zij voorhoudt. Het schrijven van haar raadsman en het e-mailverkeer van haar raadsman

met de gevangenis in Leuven (verzoekschrift, stuk 4; aanvullende nota d.d. 24 december 2020, stukken 10 en 11) zijn niet van aard de authenticiteit van voornoemde documenten te herstellen.

Het geheel van deze vaststellingen ondermijnt eens te meer de bewijswaarde van deze documenten. Als zodanig dient vastgesteld dat deze documenten op zich niet volstaan teneinde de geboorte en het verblijf van de verzoekende partij in Pakistan voorafgaand aan haar komst naar Europa alsnog onomstotelijk aan te tonen.

5.2.5. In zoverre enig geloof kan worden gehecht aan de geboorte en het verblijf van de verzoekende partij in Pakistan, dient daarenboven op het volgende te worden gewezen.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil inroepen, moet de “nationaliteit” begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87). In de hypothese waarin de nationaliteit van een asielzoeker niet met zekerheid kan worden vastgesteld en waarin het geen staatloze betreft, dient de asielaanvraag te worden beoordeeld op dezelfde wijze als deze van een staatloze, hetgeen inhoudt dat zij moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waar de asielzoeker in kwestie vroeger zijn gewone verblijfplaats had (*ibid.*, p.22, § 89).

In casu dient vastgesteld dat de verzoekende partij voorhoudt dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft. In het kader van haar drie voorgaande verzoeken om internationale bescherming werd nooit enige twijfel ten aanzien van haar Afghaanse nationaliteit aangevoerd. Ook de vaststelling in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming dat de verzoekende partij mogelijkerwijs als Afghaanse vluchteling in Pakistan heeft verbleven voorafgaand aan haar komst naar

Europa, doet geen afbreuk aan het feit dat zij de Afghaanse nationaliteit bezit. In het licht van het voorgaande, dient haar nood aan internationale bescherming dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van Afghanistan.

In zoverre de verzoekende partij dan ook een nood aan internationale bescherming ten aanzien van Pakistan aanhaalt, dient vastgesteld dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft zodat haar nood aan internationale bescherming ten aanzien van Afghanistan dient te worden beoordeeld en elementen betreffende haar mogelijke verblijf in Pakistan hiertoe niet relevant zijn.

Wat betreft de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten ten aanzien van Afghanistan, meer bepaald haar vrees voor de taliban, IS en haar stiefvader, dient vastgesteld dat de verzoekende partij geen enkel stuk voorlegt ter staving hiervan. Zij komt niet verder dan het herhalen van en volharden in de verklaringen die zij dienaangaande reeds in het kader van haar eerste en tweede verzoek om internationale bescherming uiteenzette. Daaromtrent oordeelden zowel de commissaris-generaal als de Raad dat aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Hoger werd er reeds op gewezen dat het in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming louter volharden in elementen die reeds eerder ongeloofwaardig werden bevonden niet volstaat teneinde de geloofwaardigheid van deze elementen alsnog te herstellen. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de landenrapporten waarnaar in het schrijven van haar raadsman d.d. 9 november 2020 (verzoekschrift, stuk 4) wordt verwezen, dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie en die op zich dan ook niet volstaat teneinde de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten alsnog *in concreto* aannemelijk te maken.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan dreigt te worden vervolgd omdat zij naar het Westen vluchtte (verzoekschrift, p. 18), dient vastgesteld dat zij hiervan nooit eerder melding maakte. De verzoekende partij verblijft nochtans reeds sedert 2015 in Europa en diende intussen reeds vier verzoeken om internationale bescherming in. Dat de verzoekende partij dit element voor het eerst opwerpt in het kader van onderhavige beroepsprocedure in het licht van haar vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. Zij laat overigens na *in concreto* te duiden op welke wijze haar verblijf in het Westen in haar hoofde een nood aan internationale bescherming zou uitmaken in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst. Zij komt dienaangaande niet verder dan het *post factum* opwerpen van loutere beweringen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog wijst op de impact van de Covid-19-pandemie, dient vastgesteld te worden dat zij nalaat *in concreto* te verduidelijken op welke wijze de huidige Covid-19-pandemie in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade zou uitmaken. Voor zover nodig, benadrukt de Raad dat de Covid-19-pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Gezien het voorgaande, brengt de verzoekende partij in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij omwille van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten in aanmerking komt voor internationale bescherming ten aanzien van Afghanistan.

5.2.6. Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij in België een vriendin heeft met wie zij intussen een kind heeft (verzoekschrift, stuk 8; aanvullende nota van 27 april 2021, stukken 17-20), dient erop gewezen dat dit element geen *nexus* vertoont met de door de verzoekende partij aangehaalde nood aan internationale bescherming. De verzoekende partij laat na *in concreto* te duiden op welke wijze haar bewering dat zij in België een relatie onderhoudt met een vrouw met wie zij intussen een kind zou hebben gekregen de kans aanzienlijk groter zou maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Er dient op gewezen dat de procedure om internationale bescherming er niet op is gericht ten aanzien van de verzoekende partij een verwijderingsmaatregel te treffen, doch er enkel toe strekt te onderzoeken in hoeverre de verzoekende partij nood heeft aan internationale bescherming. In zoverre de verzoekende partij meent dat zij omwille van haar (voorgehouden) relatie met haar vriendin en dochter in België recht heeft op een verblijfsrecht, dient zij zich te wenden tot de hiertoe geëigende

procedure. Het bericht "Motivatie non-refoulement" van de Dienst Vreemdelingenzaken (verzoekschrift, stuk 6) doet hieraan geen afbreuk.

5.2.7. Tenslotte merkt de Raad op dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij heden in de gevangenis verblijft en dat er voor haar een raadsman werd aangesteld (verzoekschrift, stukken 3, 5 en 7; aanvullende nota d.d. 24 december 2020, stuk 15). Deze elementen kunnen uiteraard niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

5.3. Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS